

Şehrin Kanatları

– HayrettinYazcı · 21 Nisan 2010

Çimen yeşili yazı, açarken gözlerimi,
Önce göğümü kaybettim, kaybettim ki yerimi !

Kervancılara inat, gezdirmedim yükümü,
Her şehrin kapısına, bırakırken öykümü...

Yeni seferler için, gerekir yeni kısrak,
Girerken yeni şehre, dizgini bırakarak...

Güneş aynı güneşti, ayda yoktu bir hata,
Kalabalık içinden, karışırken hayata...

Kalırken koyaklarda, bozlak ve uzunhava,
Düşmüştük yeni kente, bir Adem, bir de Havva.

Mavi nehirler yoktu, yollar vardı ışıktan,
Aşk öldü diyordular, geçilmiyor aşıktan !...

Yadelde bırakarak, sesini yalnızlığın,
Ne garip şey? Burada duyulmuyor çığlığın !

Düşerken dudağımdan, bir hasretlik busesi,
En çok özlediklerim, kuş sesi, kanat sesi...

Suları ayna yapıp, bakarken güzellere,
Kaybettiğim göğümü, yine sordum göklere...

Değişen neydi sahi ? Kalabalık ve sesmi ?
Kendim değişmesem de, değiştirdim ismimi !

Bütün kuşlar yuvada, düşlüyorken yarını,
Süslüyor ışıklarla şehir kanatlarını...

Göğsünü geçirirken, çocuklar gürültüden !
Bozkırda çekirdekler, çatlıyormuş yeniden...